

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 8 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 36

ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

(Στίχοι σε παλαιό ρυθμό)

ΣΤΟΝ ΠΙΕΤΡΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Έχτες ό ήσκιος σου έπερπάτησε
Κάτω απ' τό δώμα τό ιερό.
Κοιμάται στον κρυστάλλινον ό πόνος σου
Καθρέφτη απ' τον παμπάλαιο καιρό.
Μά εξύπνισεν ό ήχος απ' τά χείλη σου
Μιά νύχτα τ' ό χιμού σου στό παλάτι
Κι' αντίχρισαν τά ρόπτρα έθρες χάλκινες
Και χλιμντρούσε άλαφιαμένο κάποιον ήτι.
Κάτω από πέτρινα σκαλιά μαρμαρινον
Αίωνα άγκαλιωμένο όραίο τό ταίρι
Κάποιος σε πύ στ' ή χείλη έβαναταίριαζε,
Και τά ξανθά παιδάκια από τό χέρι
Πιασμένα, θρήνους μαύρους έτραγούδαγαν,
Και στ' όγοιρόμαλλα κουδοόνια όσαν τά κρένα
'Εκρέμονταν, ήπην ήσυχία νά ήχουνε .
Κι από τά ρόπτρα όι όθρες εξυπνίσανε.
Κάποια χεράκια με τά κρένα δαχτύλια
Στίς όγοιροσπόδαμες κληματαριές έπεριπλέκονταν
Κ' έκόβαν τά λαμπρόκοπα σταφύλια,
Τίς ρόδες, τα κεχλιμπαρένια δάκρυά τους.
Μά έσύ, Κυρά, έκοιμώσουν και στον ύπνο σου
Διαβαίαν τρέμοι τής νυχτιές τά παλινκάρια
Που σβίδο έβγύκαν γιά τά μάτια σου
Και τώρα έδω κοιμώνται άσπρα λιθάρια.
Κ' έχτες ό ήσκιος σου έπερπάτησε
Κάτω απ' τό δώμα τό ιερό.
Κοιμάται στον κρυστάλλινον ό πόνος σου
Καθρέφτη απ' τον παμπάλαιο καιρό.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Τόν καιρό εκείνο έστησαν όι πρόγονοι τό άγαλμα τής πατρίδος με τό χέρι τεντωμένο κατά τό μέρος του έχθρου. Σάν νά τους έλεγε: «Προσέχετε εκεί που σας δείχνω. Από εκεί κάθε κακό. Από εκεί κάθε κίνδυνος».

Τόν καιρό έτούτο, άν άποφασίζαμε κ' όι άπόγονοι νά στήσουμε τό άγαλμα τής πατρίδος γιά νά μάς δείχνη τον έχθρο, θά ήταν ή μόνη περίπτωση που δέ θάπιαναν όι πολιτικοί μας άτέλειωτη φαγομάρα γιά νά συμφωνήσουν ποιόν έχθρο πρέπει νά μάς δείχνη τό άγαλμα.

Σχεδόν όλοι μ' ένα στόμα θά έφώναζαν: «Τό Παλάτι».

Και μερικάς έφημερίδες μπορούσε ν' άφήσουν κατά μέρος άκόμα και τό εθνικώτατο ζή-

τημα τής πρώτης κυκλοφορίας, γιά νά φωνάξουν κι' αύταις με τά χονδρότερα: «Τό Παλάτι».

Όσο δά γιά μαρτυρίες κι' άποδείξεις, με τό σωρό. Μετράτε.

Τό Παλάτι εκύλησε τήν πολιτεία στό γκρεμό.

Τό Παλάτι έπλήθυνε τά κόμματα και δέ μπορεί νά λειτουργήγη τό Σύνταγμα.

Τό Παλάτι τρικλοποδιάζει τους θεσμούς.

Τό Παλάτι καταστρέφει τον εθνικό στρατό με τή Γενική Διοίκηση.

Τό Παλάτι έχει τους ενοουμένους του.

Μαύρη του μείρα όποιος λάβη τήν αυθάδεια νά βγάλη αντίλογια σε κανένα απ' αύτά. Είναι βασιλικός, διαδοχικός, παλατιανός. Σάν νά λέγαμε : Άλγερινός, Κιρκάσιος, Κοϋρδος.

Μόνο ένας έχει τό ελεύθερο νά ββαιώνη και νάποδείχνη τά εναντία απ' όλ' αύτά, χωρίς νά τον ύποψιάζεται κανένας γιά Πραιτωριανόν.

Όρψτε τί ββαιόνει.

Προσέχετε και άκούτε :

Όχι τό Παλάτι, παρά όι πολιτικοί μας εκύλησαν τήν πολιτεία στό γκρεμό. Μόλις επάτησε στην Έλλάδα ό Βασιληάς Γεώργιος, τά πρώτα του λόγια ήταν αύτά : «Μάθετέ με νά κυβερνώ». Κ' όι πολιτικοί μας του άποκρίθηκαν: «Ό Βασιληάς βασιλεύει' δέν κυβερνά».

Τά κόμματα δέν τά πλήθυνε τό Παλάτι. Η πρώτη Βουλή τής Βασιλείας του Γεωργίου στην πρώτη τής σύνοδο εκρέμισε και άνέβασε εν νη ά ύπο υργετα.

Όχι τό Παλάτι, παρά τά κόμματα τρικλοποδιάζουν τό Σύνταγμα. Τους ανακατωμένους συνδυασμούς που κάνουν Βαβελωνία τή Βουλή και ρίχνουν στό χάος τήν πολιτεία, δέν τους παρουσιάζει μπροστά στους ψηφοφόρους τό Παλάτι, παρά τους άραδιάζουν τά κόμματα.

Στρατόν όπως τον άπαιτεί ό πρώτος και κύριος σκοπός τής Έλλάδος και τό ιερώτερο εθνικό χρέος τής, μήτε τον καιρό του Όθωνος άποκτήσαμε, μήτε τον καιρό του Γεωργίου. Στά 54, που μάς έχρειάσθη, δέν είχαμε. Έφωνάξαμε τότε πως είναι ανάγκη με κάθε θυσία νά σχηματίσουμε στρατόν, αλλά μόλις έπέρασε ή τρικυμία τό ξεχάσαμε. Τό ίδιο και τήν εποχή

του Χόβαρτ. Με λόγια άρχισαμε και με λόγια έτελειώσαμε. Και μάς ηύρε ή συνθήκη του Άλγίου Στεφάνου δίχως στρατόν και μάς ηύρε ή άρπαγή τής Άνατολικής Ρωμυλλίας δίχως στρατόν. Άμποτε νά μάς εύρισκε έτσι και τό 97, παρά που μάς ηύρε με τον λεγάμενον στρατόν, που τρέμουν σήμερα οι καλοί πατριώταις μήπως τους τον χαλάση ή Γενική Διοίκηση.

Δέν είναι ζήτημα πως τό Παλάτι έχει τους ενοουμένους του, όπως έχουν και τα σπιτία των κυρίων προέδρων τους δικούς τους ενοουμένους. Υπάρχει όμως μία διαφορά μεταξύ τους. Άν πάη ό ενοουμένος του Παλατιού στο σπίτι του κ. Προέδρου, μπορεί αξιόλογα νά βγή ή θυρωρός του σπιτιού και νά του πη: «δέν δέχεται». Σάν πάη όμως ό ενοουμένος του κ. Ζαήμη στο Παλάτι, δέν έχει δικαίωμα ό Νοικοκύρης νά του πη «δέν σε δέχουμαι», παρά, θέλει δέ θέλει, θά του πη: «καλώς ωρισες».

Αύτά ββαιόνει και άποδείχνη ό σεβαστός πατριώτης κ. Θ. Π. Δεληγιάννης. Δέν είναι ανάγκη νά μου πητε πως δέν τον άκούσατε ποτέ νά λέη τέτοια πράγματα. Αύτό τό ξέρω. Όμως ξέρω και κάτι άλλο. Ό Νοστραδιν έπαιζε τό βιολι άπετραδός κ' ή γειτονία τό άκουσε τό πρώτ. Έτσι κάνει κ' ό κ. Δεληγιάννης. Όλα αύτά που σας είπα, είναι πολύς καιρός που τά γράφει και τ' άποδείχνη έσεις όμως θά τά ιδήτε και θά τρέβετε τά μάτια σας όταν τυπωθή ή «Ίστορία των πενήντα χρόνων».

A. N. ΒΕΡΥΚΙΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΟΡΜΗ
ΚΑΠΟΙΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Μας κελαϊήθηκε, με τό σβύσιμο του Άπριλιν, γιά τήν άνοιξη τής ερχόμενης χρονιάς, ένα συνέδριο: «Ιον Έλληνικών Έκπαιδευτικών Συνέδριον εν Άθήναις 1904». Όρα καλή!

Είνε συνέδρια λογις λογις. Κάποια απ' αύτά μοιάζουν με τά συμμαζώματα των νοικοκυράδων έξω από τό κατώφλι του σπιτιού.